

JEJÍ ŽIVOTNÍ SEN SE PROMĚNIL V NEJHORŠÍ NOČNÍ MŮRU

OBYVATEL

Francis COTTAM

OBYVATEL

Francis COTTAM

2013

Copyright © 2011 by Francis Cottam
First published as The Resident by Hammer Books,
an imprint of The Random House Group Ltd.
Translation © 2013 by Sylva Švihelová
Cover design © 2013 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE RESIDENT,
vydaného nakladatelstvím Arrow Books
ve spolupráci s Hammer Books, Londýn 2011,
přeložila Sylva Švihelová
První vydání v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v prosinci 2013

ISBN 978-80-87910-03-0

PROLOG

Přikrčený ve tmě, slyšel svůj vlastní dech, zrychlující se při sledování scény před sebou. Věděl, co bude následovat, viděl to už mnohokrát předtím, ale nikdy ho to nepřestalo vzrušovat.

Svlékla si podprsenku a on hleděl na její svůdná malá prsa, pak si stáhla kalhotky a jeho pozornost upoutal jemný porost v klíně. Ponořila se do vany a namydčila si ňadra; bílá pěna pozoruhodně kontrastovala s tmavými poupaty bradavek. Broukala si nějakou melodii. Zvuk jejího měkkého hlasu a cákání vody mu rezonoval v hlavě a v uších mu hučelo vzrušením čím dál silněji. Zachvěl se, když mu náhlá a ohromná vlna vzrušení proběhla celým tělem.

Najednou ho za krk uchopila čísi ruka drsnou a nekompromisní silou svěráku. Šok z napadení a náhlý ochromující pocit studu ho zbavil vlády nad vnitřnostmi. Odporný zápach a sílící stisk kolem krku ho nutil k dávení.

Čísi hlas mu z bezprostřední blízkosti zamumlal do ucha: „Měli bychom si dát odchod. Je třeba jít, než slušní lidé na druhé straně zdi ucítí smrad podělaného úchyla.“

Juliet Devereauová dorazila domů z práce vyčerpaná a potlučená – doslova. I když úrazové oddělení ani v těch nejlepších dnech nepatří k poklidným místům, přece jen se stává zřídka, aby lékař byl při své práci zraněn. Opilí pacienti bývají nepředvídatelní, jejich příbuzní někdy ještě horší, ale personál v nemocnici ve Williamsburgu je chráněn bezpečnostní službou i kamerami; asi proto vůbec neočekávala ránu, kterou dostala.

Stála roztřesená před domem a šmátrala v kapse po klíči. Popravdě řečeno, bylo jí hodně špatně od žaludku. Měla pocit závratí a v hlavě jí bušilo tupými pravidelnými údery, v hrdle cítila hořkou pachut žluči. Pomyslela si, že by se jí mohlo ulevit, kdyby dala průchod silnému nutkání se vy-zvracet.

Udělá to, až se dostane dovnitř. Bydlela s Jackem, svým manželem, v pěkném domku na předměstí New Yorku. Kolem domu byla malá, pečlivě udržovaná zahrádka se svěže zeleným trávníkem, natřeným plaňkovým plotem a dvěma úhlednými řadami trvalek. Kaluž zvratků by vzhledu jejich zahrádky rozhodně neprospěla.

Několikrát se zhluboka nadechla; snažila se soustředěně upírat zrak na nějaký předmět, dokud se jeho obrysy nezaostří. Zírala na domovní číslo, sedmičku vyrobenou z mosazných číslic přišroubovaných na dveře. Nefungovalo to; mosaz odrážela sluneční světlo přímo do jejích očí tak, až je musela přivřít. Mžourala a snažila se pomocí obou rukou strčit klíč do zámku. Konečně klíč zalomozil a vklouznul do otvoru.

Juliet se v myšlenkách vrátila o pár hodin zpátky. Kdo by si pomyslel, že tak nemocný člověk dokáže ušetřit takovou ránu? Je pravda, že vážil bezmála sto čtyřicet kilo a kromě kostí a šlach byly na jeho těle už jen svaly. Přišel na pohotovost s vysokou horečkou. Stěžoval si, že je mu horko a nevolno, cítil se malátně a apaticky.

„Bože,“ hlesl, „ta světla jsou tak oslňující. Bolí mě z nich oči,“ řekl a zaclonil si je obrovskou třesoucí se tlapou. „Mohl bych vás poprosit o něco k pití? Zabíjel bych pro sklenici vody.“

Projevovaly se u něj klasické symptomy virové meningitidy. Udělalo se mu zle v posilovně a do nemocnice se jen tak tak dopotácel vlastními silami, ale brzy po příchodu začal chvílemi ztrácet vědomí. Čtyři urostlí sanitáci měli co dělat, aby ho dostali na mobilní lůžko.

„Dám mu něco na uvolnění svalů,“ rozhodla Juliet, zatímco plnila injekci roztokem z čiré ampule, kterou vzala ze skříně s léky.

Jedna ze sester se zamračila. „Co takhle ho prostě otočit na břicho a hned provést lumbální punkci?“ řekla. Byl to rozumný návrh; při léčbě meningitidy je rychlost důležitá a rozbor z lumbální punkce by jim přesně řekl, o co se jedná. Situace však byla komplikovaná pacientovou tělesnou konstrukcí.

„Podívej se na něj. Je ztuhlý bolestí,“ poznamenala Juliet. „Ten chlap musí být kulturista. Má svaly krmené steroidy a je velice pravděpodobné, že se jehla zlomí dřív, než vytáhne mozkomíšní mok. Je to náročný úkon i u jednodušších případů. Tak tuhá tkáň nebude snadno průchodná. Obvod jeho krku měří víc než padesát centáků a my potřebujeme čistý vzorek, ne zlomenou sondu. Než se pustíme do čehokoli dalšího, potřebujeme ho nejdříve zbavit tenze, uvolnit ho.“

Pacient ležel na zádech, hrudník se mu horečně zvedal a klesal. Tvář se mu leskla potem. Juliet mu vyhrnula rukáv košile, do které byl navlečený, a vydezinfikovala kůži vatomým tamponem. Měl velice málo tělesného tuku a žíly se sbíhaly na zápěstí jako koleje železničního uzlu. Zamířila hrot jehly do žíly přímo pod kloubem. Lék, který mu podávala, účinkuje velmi rychle. Během pár minut se mu svaly uvolní a on bude připraven zvládnout chystaný zákrok. V klidu a plynule stlačila palcem píst stříkačky.

Možná to byl jen obranný reflex nebo prostě svalová křeč, ale pacientova volná ruka se zničehonic vymrštila a jeho pěst s omračujícím nárazem zasáhla její levý spánek.

„Bože, Juliet...“ Nevěřicné zalapání po dechu šokované sestry vedle ní bylo to poslední, co slyšela, než ji zahalila tma.

Probrala se vleže na podlaze, znepokojené obličej nad ní. „Juliet, jsi v pořádku? Můžeš vstát?“ zeptala se sestra.

„Jo, jsem v pořádku,“ dostala ze sebe Juliet a položila si rozklepanou ruku na obličej. Kůže na lícni kosti byla napnutá a nateklá. „Jak je mu?“ Podívala se krátce nahoru, ale měla pocit, že z oslňujících světél v ordinaci jí každou chvíli praskne hlava. „Má pravdu,“ hlesla a v uších zaslechla vlastní drmolivý hlas. „Ta světla jsou tady opravdu nepříjemně oslňující.“

„Nedělej si teď s ním hlavu. O něj je postaráno. Pojd, položíme tě někam.“ Jedna ze sester opatrně zvedala Juliet z podlahy.

„Ale no tak, vážně jsem v pořádku. Jenom jsem trošku otřesená. Běžte zpátky za ním. Já si půjdu někam sednout.“

„To teda nepůjdeš. Zřejmě máš otřes mozku, zavedu tě k Holstromovi.“

Nedokázala nic říct. V ústech cítila krev, ale ta jí v mluvení nebránila. Zašklebila se, když jazykem objevila uvolněnou stoličku. Obličej kolem levého oka jí rychle natékal. Když mrkla, šklubla sebou bolestí; zítra bude mít ošklivý fialový monokl. Ale byla schopna pohybovat obličejovými svaly a bolest nebyla tak intenzivní. Došla k názoru, že alespoň nemá zlomenou žádnou kost. Byla vděčná i za malé milosrdenství.

Holstrom ji osobně vyšetřil. Mladí lékaři chovali ke svému nadřízenému zbožný obdiv a málokdy něco uniklo jeho pozornosti. Jemně, ale důkladně prohlížel její zranění.

„Máš lehký otřes mozku, Juliet.“

Nebylo pro ni typické přiznat porážku a jakkoliv Holstroma respektovala, nechtěla ji přiznat ani teď, navzdory bolestem v hlavě. „Myslím, že ne.“

„Hodláš mi odporovat?“

„To asi není dobrý nápad,“ odpověděla, „s ohledem na mou kariéru.“

Zasmál se. *Možná přece jenom mám otřes mozku*, pomyslela si. Zpravidla nemá ve zvyku vtipkovat se šéfem. Většinou projevuje více obezřetnosti.

„Běž domů,“ řekl. „Odpočiň si. A hodně spi.“

Léčení otřesu mozku je mimořádná otrava: žádná televize, čtení zakázáno. Představa je asi taková, že pacient bude sedět v temné místnosti a čekat, dokud se neuzdraví. „Spolknu pár demerolů a budu v pořádku,“ řekla rádoby chlapácky.

Potrásl hlavou, nemínil ustoupit. Nebylo se čemu divit, velel týmu na pohotovosti, kde byla důležitá výkonnost, nemohl riskovat, aby personál na úrazovce ošetřoval pacienty ve stavu omráčení.

„Nemocnice ti zaplatí taxík domů. Poslal bych tě sanitkou, ale to by bylo trochu okázalé, co říkáš? Asi nestojíš o pozornost sousedů,“ usmál se Holstrom.

„Dej nám vědět, jak se zotavuješ, ale v žádném případě se nežeň zpátky. Víím, jak jsi svědomitá, ale byla bys sama proti sobě, Juliet. Utrpěla jsi pořádnou ránu do hlavy. Dej si čas, který bys dala komukoliv jinému k plnému uzdravení. Buď k sobě stejně důsledná, jako ke svým pacientům.“

Usmála se na něj. Měla velké štěstí; nemohla si představit laskavějšího šéfa, ani nikoho jiného, ke komu by měla více osobního obdivu a profesního respektu. „Udělám všechno, co bude v mých silách, abych cestou nezvracela v taxíku,“ odpověděla, když konečně připustila, že její šéf má pravdu.

Když vstoupila do dveří, ucítila závan parfému. Snad to je jen jeden z podivných příznaků otřesu. Mozek je složitý orgán, a když ho takový úder vychýlí z rovnováhy, může to způsobit ve smyslových vjemech pěkný chaos.

Ale když za sebou zavřela dveře, instinktivně vzhledla nahoru do patra. Že by přece jen odtamtud zaslechla nějaké hlasy? Tohle určitě není bušení v její poraněné hlavě, ani zvonění v bolavých uších. Zní to jako něčí zadržované vzdychání nebo vzlykání. Ne, to není Jack. Zní to jako dívčí nebo ženský hlas. Tiše vystoupila na schodiště, pokryté měkkým kobercem, a napadlo ji, že ty zvuky zní docela smyslně.

Určitě se jí jen něco zdálo. Nemůže to být pravda. Ale přesto, se zadržným dechem a strachy sevřeným žaludkem, stoupala dál po schodech. Naskočila jí husí kůže, vypadala zdrsněle ve světle pronikajícím závěsy v mezipatře. Nahoře

najednou vše ztichlo. Ale bylo to takové podivné tajemné ticho. Jako kdyby se někdo schovával a snažil se předstírat, že v domě není.

Byla zcela nepřipravena na pohled, který se jí naskytl, když otevřela dveře ložnice. Nejdříve ji napadlo, že rána do hlavy jí ublížila více, než si myslela a spustila tyhle nechutné halucinace.

Neslyšeli ji. Neleželi se zahanbeným výrazem, když vešla a uviděla je. Ani se ukvapeně nesoukali do oblečení poházeného po ložnici. Byli uprostřed aktu, zcela zabráněni do sebe, svalnatá záda jejího manžela prohnutá v rozkoši. Všechno, co Juliet viděla z oné ženy, byla její kolena objímající Jackův pas a její splývavé vlasy rozhozené na polštáři.

S trhnutím odvrátila zrak a nejistými prsty si ohmatávala nateklé oko. Pak se odvážila podívat znovu. Stále nevěřila, že by to mohla být pravda. V té chvíli si uvědomili její přítomnost a Jack ustal ve vášnivých přírazech. Ta žena na ni překvapeně pohlédla přes jeho rameno.

Nějak se jí podařilo doklopýtat po schodech dolů, i když netušila, jak to na svých zesláblých, podlamujících se nohou dokázala. Nevěděla, co má dělat. Potácela se jako poraněné zvíře, neschopna uvěřit tomu, co viděla. Najednou ucítila, jak ji Jack uchopil za rameno a prudkým pohybem otočil k sobě.

Stál před ní nahý a jeho tmavé ochlupení ještě neslo pozůstatky aktu. Byl z něj cítit primitivní pach pižma mísící se s vůní parfému, která prostupovala domem. Zvedl se jí žaludek, už nebyla schopna potlačit nevolnost, která ji přemáhala od okamžiku, kdy dostala ránu. Odstrčila ho a hnala se do koupelny.

Když se vrátila, roztřesená a s očima zarudlýma pláčem, Jack na ni čekal, teď už zahalený v županu, aby zakryl stopy toho, čeho se dopustil. Nepříjemný odér se pomalu vytrácel.

„Ty hajzle!“ vykřikla. „Jak jsi to mohl udělat?“ Sotva rozuměla vlastním slovům. Ústa jí zevnitř natékala.

Tvářil se provinile, ale mlčel. Co mohl říkat? Žena, se kterou před chvílí souložil, byla stále ještě v jejich ložnici.

„V našem domě, Jacku. V naší posteli.“

Beze slova na ni hleděl. Viděla, že už se zase začíná ovládat. Většinou se za každé situace choval sebejistě a dokonce i teď se mu pomalu vracela rovnováha. „Co to máš s obličejem?“ zeptal se.

Sáhla si na tvář kolem poraněného oka. Cítila, jak natéká a rozpaluje se bolestí.

„To nic není. Nestarej se.“ Do očí se jí hrnuly slzy.

Přemáhala ji neodolatelná touha utéct. Nemohla to vydržet, vidět ho takhle. Byla naprosto zničena jeho zradou, ale nechtěla, aby viděl, jak moc ji to zlomilo. Stál tady, načichlý oděrem milování s jinou ženou, která byla stále nahoře a poslouchala je, bezpochyby v jistém perverzním uspokojení, že si zahrála roli v tom trapném dramatu. Juliet se otočila a šla pryč.

Zavlažovač trávníku byl zapnutý. Drobné duhové zbarvení probleskovalo přes spršku kapek padajících na zastřižený trávník v pozdně srpnovém slunci. Jack nezapomněl rozprašovač zapnout. Měl smysl pro každodenní povinnost i v den, kdy si užívá s jinou ženskou v jejich posteli. Napadlo ji, že to neudělal poprvé. Samozřejmě že ne; byla to součást jeho rutiny, stejně jako zapnutí zavlažování, kontrola došlé pošty a posílání vtipných zpráv, které ji spolehlivě rozesmály ve vzácných chvílkách odpočinku během hektických směn v nemocnici.

Smutně se zasmála. Jaká je pravděpodobnost, že ho přistihla hned napoprvé, kdy jí byl nevěrný? Téměř nulová, pomyslela si. Jeho nevěra byla pro něj pravděpodobně tak všední záležitostí, jako nákup v supermarketu. Vstát. Nasnídat

se. Polibkem se rozloučit s manželkou odcházející do práce. Napsat svůj každodenní počet slov, který si jako spisovatel naplánoval. Zasouložit si s hezkou blondátou členkou tenisového klubu. Zřejmě to tak probíhalo celé měsíce. A možná už od počátku jejich manželství a bez ohledu na manželské sliby, nikdy se neobtěžoval s tím přestat.

Málem se otočila a šla zpátky domů. Byl to prostě instinkt. Když vás něco trápí, toužíte být doma, hledáte útěchu v náručí člověka, kterého milujete. Ale na ni tam teď žádná útěcha nečekala; cítila se zrazena a ponížena. Z jejího muže se najednou stal cizí, prolhaný člověk. Už to místo nepovažovala za svůj domov.

Kam teď má jít? Co má dělat? Komu má zavolat, aby jí pomohl? Špičkou jazyka znovu zavadila o uvolněnou stoličku a přemýšlela, jestli vypadne. Ale nakonec, co je ztráta jednoho zubu oproti rozpadu manželství?

S pláčem dokulhala na konec řady domů, vylovila z kapsy mobil a zavolala Sydney. Byla to její kolegyně, ale hlavně nejlepší kamarádka. Měly stejné zaměstnání, stejného šéfa a stejné, občas nemožné požadavky na své profesní schopnosti.

Přestože její mozek pracoval hlemýždím tempem, Juliet pořád přemýšlela o tom, co se právě stalo. Měla pocit prohry a ponížení a nejraději by si všechno nechala pro sebe. Ale teď neměla sílu; potřebovala někoho, kdo ji má rád a dokáže projevit účast a pochopení. Sydney byla jediná osoba na světě, která jí bez zaváhání pomůže.

Dovolala se do hlasové schránky. Mezi vzlyky vykoktala zprávu: „Právě jsem nachytala Jacka, jak souloží s jakousi blondátou trofejí. U nás doma. V naší posteli.“

Osušila si oči a pokračovala v chůzi. Nevěděla, kam má jít, věděla jen, že musí být co nejdál od toho, čeho se právě stala svědkem.

Mobil se rozdrnčel.

„Zlato?“

„Sydney. Díkybohu.“

„Řekni mi, že to není pravda, Jules.“

„Kéž bych mohla.“

„Přijed k nám domů. Teď hned.“

„Ale vždyť máš před sebou ještě dlouhou směnu.“

„Ano, skončím až za pár hodin. Ale zavolám Mikovi, bude doma. Není to dokonalé řešení, ale pořád lepší, než abys bloumala ulicemi. Dnes přespíš u nás. A zůstaneš tak dlouho, jak budeš chtít.“

„Jsou teprve tři hodiny, Sydney. Mike přece nemůže jen tak odejít z práce.“

„Jasně že může. Je šéf a má tam hlavní slovo. A víš moc dobře, že udělá všechno, co mu řeknu.“

Pár sekund poté, co ukončila hovor, klopýtla a málem vrazila do ženy, která tlačila po chodníku kočárek. Kolem ní se motal malý kluk na koloběžce. Juliet zadrmolila něco na omluvu, ale žena se na ni jen vesele usmála. *Vypadá šťastně*, pomyslela si. Přesně tak, jak si jednou představovala svůj život. Až doteď.

Bože, Juliet, seber se. Musíš se dát trochu dohromady. Mike a Sydney bydlí pár kilometrů odtud. Žádný taxikář nevezme někoho, kdo vypadá jako právě teď ona. Oteklý obličej, monokl na oku, nezvladatelný vzlykot. Raději profičí kolem, než aby se nechal zatáhnout do nějakého problému, před kterým se ona snaží utéct.

Mike už o všem věděl. Když otevřel dveře, měl v očích výraz lítosti a soucitu. Pohlédla na jeho robustní postavu a neušla jí uschlá skvrna na košili. Byla patrně důsledkem toho, jak mu cosi upadlo z vidličky při kvapném obědě,

který do sebe házel svým typickým, mírně ledabylým způsobem.

Starý dobrý Mike, už pět let manžel její kamarádky Sydney a otec dítěte, které se jim má zakrátko narodit. Muž, který si občas přišlápne nezavázané tkaničky a je schopen si u večere namočit manžety do omáčky. Inteligentní a úspěšný, ale neuvěřitelně roztržitý. Rovný a charakterní chlap, který miluje svou ženu, a je na něj absolutní spolehnutí.

Snažil se nedat najevo svůj šok z Julietina vzhledu, to se mu však až komicky nezdařilo. Otevřel náruč a řekl: „Juliet, to bude dobrý, neplač.“ Vděčně se k němu přitiskla s obavou, že tentokrát se jí ten vodopád slz nepodaří hned tak zastavit.